

příklepu i s úroky z prodlení celou daňovou pohledávku, totiž 1.182.70 Kč a dále na exekučním poplatku za léta 1932/33 Kč 163.60, úhrnem 1.346.30 Kč.

D ů v o d y :

Dovolací rekurs jest opodstatněn, pokud jeho vývody směřují proti tomu, že byla na přiznané daně a úroky přikázána jen polovice, a že nebyl přiznán přihlášený exekuční poplatek. V prvním směru plyne z ustanovení § 119 odstavec 3 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 Sb. z. a n. o přímých daních (úsudkem z opaku), že spoluvlastníci hmotně nerozdělené budovy tvoří dohromady jeden daňový podmět (srov. vlád. nař. ze dne 20. prosince 1927 čís. 175 sb. z. a n. k § 119 odst. 1, 2 zákona o přímých daních). Následkem toho postihuje jednoho každého ze spoluvlastníků celá daňová povinnost, a bylo proto i při vydražení polovice nemovitosti přikázati tudíž přihlášené celé daně s úroky, pokud byly přiznány. Přikázati bylo tudíž celých 1.182 Kč 70 h místo jen polovice 591 Kč 35 h. V druhém směru jest patrné z přihlášky berního úřadu v H. ze dne 30. května 1934, že byl přihlášen exekuční poplatek za léta 1932/33, takže jest příslušností daní ne starších než dvouletých a má podle § 265 odstavec 1 zákona o přímých daních stejné s nimi pořadí přednostní. Bylo jej proto přikázati v přihlášené výši 163 Kč 60 h.

Čís. 14263.

Je-li oprávněná osoba nesvéprávná, jest k návrhu podle § 9 vyživ. zák. oprávněn jen poručenský úřad.

Poručník není oprávněn k návrhu na stihání nemanželského otce podle § 8 vyživ. zák.

(Rozh. ze dne 23. března 1935, R I 279/35.)

P r v ý s o u d udělil poručníku nezl. nemanželského dítěte poručenské schválení k podání návrhu na stihání nemanželského otce dítěte podle § 8 alimentárního zákona. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu nemanželského otce potvrdil usnesení prvního soudu.

N e j v ý š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu nemanželského otce, zrušil usnesení nižších soudů a zamítl návrh poručníkův, by mu bylo uděleno poručenským soudem svolení k podání návrhu podle § 8 alim. zákona.

D ů v o d y :

Podle ustanovení druhého odstavce § 46 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. může býti, bylo-li usnesení soudu první stolice vyšším soudem potvrzeno, podán rekurs k nejvyššímu soudu jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Z doslovu dovolacího rekursu podaného nemanželským otcem nezletilé M. H. proti po-

tvrzujícím usnesení rekursního soudu vyplývá, že se stěžovatel domáhá zrušení napadeného usnesení jako nezákonného, poněvadž udělení poručenského schválení k podání návrhu na stíhání jeho po rozumu § 8 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 z roku 1931 sb. z. a n. odporuje ustanovení zákona. Dovolací rekurs jest opodstatněn. Podle ustanovení § 9 právě zmíněného zákona stihá se trestný čin uvedený v § 8 veřejnou obžalobou, ale jen na návrh. K návrhu je oprávněna osoba, která má právo na výživu nebo zaopatření. Není-li oprávněná osoba svéprávná, je místo ní oprávněn k návrhu poručenský (opatrovnický) soud (úřad). Podle materiálu k § 9 dotčeného zákona nesmí se trestní pravomoc státu státi nástrojem okamžitého rozmaru nebo msty, nýbrž musí zůstati nejkrasším prostředkem k vynucení oprávněných nároků. U osob nesvéprávných lze toho docílití nejlépe tím, když právo návrhu bude svěřeno poručenskému (opatrovnickému) soudu (úřadu), jehož povinností bude zajistit i tu, aby přihlížel více k budoucímu dobru a zájmům svého chráněnce, než k okamžitému vzplanutí hněvu zákonného zástupce. V souzeném případě jest oprávněnou osobou nemanželská dcera stěžovatele M. H., narozená dne 11. května 1922, tudíž nesvéprávná. Platí tu tedy omezení zákonem stanovené, že k návrhu na stíhání nemanželského otce podle § 8 zák. čís. 4 z roku 1931 sb. z. a n. jest legitimován jedině poručenský soud.

Čís. 14264.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo odmítnuto odvolání z rozsudku pracovního soudu, jest přípustný rekurs.

V pracovním sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč musí odvolání obsahovat odvolací návrh. Nedostatek návrhu není jen formální vadou, již by bylo lze napravit podle § 85 c. ř. s.

Neobsahovalo-li odvolání v pracovním sporu odvolací návrh, jest je odmítnouti usnesením.

(Rozh. ze dne 23. března 1935, R II 139/35.)

Do rozsudku pracovního soudu, jímž byla jeho žaloba zamítnuta, podal žalobce odvolání, jež o d v o l a c í s o u d odmítl z důvodu, že odvolání, v němž se žalobce obmezil pouze na sdělení, že se odvolává proti rozsudku a žádá o předání sporné záležitosti krajskému soudu v B., neobsahovalo odvolacího návrhu, bylo tudíž formálně vadné a vada ta nebyla napravena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Jde o rekurs proti usnesení odvolacího soudu ve sporech pracovních, vydanému za řízení odvolacího, jímž bylo odmítnuto žalobcovo odvolání z rozsudku pracovního soudu. Podle judikatury nejvyššího soudu (viz rozh. čís. 12184, 12258 sb. n. s.) jest takový rekurs pokládati za pří-